

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 26. De Mysterio Incarnationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Martius.

Ut sicut sine ipso factum est nihil, ita
sine ipsa nihil reffectum sit. *Dam.*

DIES XXVI.

De Mysterio Incarnationis.

I.

Mysterium Incarnationis, inquit 'Apo-
olus, magnum, incomprehensibile,
& ineffabile Mysterium est; à Concilio
divino, à tota retro æternitate constitutum,
& in tempore executioni datum, Divino
decreto sancitum, sanctis Angelis revela-
rum, hominibus annuntiatum, à Iudæis
negatum, ab ethnicis creditum. Myste-
rium, quod Patri cœlesti principium est
infiniæ gloriæ, filio infiniæ depressionis,
dignum spiritus sancti opus. Mysterium,
quod est omnium aliorum Mysteriorum
Fundamentum, præcipuus fidei nostræ
scopus, spei nostræ fulcrum, charitatis no-
stræ illicium, vitæ nostræ Exemplum,
omnium gratiarum, & benedictionum
nobis origo, causa nostræ salutis, & olim
felicитatis nostræ objectum. An non igitur
hoc nunc esse debet potissima medita-
tionis nostræ materia, & vitæ nostræ re-
gula?

II. Pete

II. Pete, inquit, propheta Achazo Re-
 gi, signum, quod eodem tempore profun-
 dam depressionem, & inauditam elevatio-
 nem complectatur. Hoc signum est, di-
 vinitatis, humanæque naturæ in Christo con-
 sociatio; in quo Mysterio Creatura tan-
 tum elevatur, quantum elevari potest, &
 dum Mater Dei evadit: ubi Deus ita de-
 primitur, dum humanam carnem assu-
 mit, ut deprimi magis non possit. Deus
 solus deprimere se propriè non poterat,
 cum Majestas ipsius naturæ sit affixa. Ho-
 mo solus propriè se deprimere non pote-
 rat! cum magis demittere se non possit,
 quam mereatur; nihilum enim ejus prin-
 cipium, & centrum est; potèstne se pro-
 fundius demittere? Iraque non erat, nisi
 unus Homo-Deus, qui se demittere posset.
 siquidem, ubi Deus se unijt homini in uni-
 tate personæ, omnes hominis imbecillita-
 tes Deo conveniunt; dici proin potest,
 Deum factum esse hominem, infantem,
 debilem, pauperem, miserum, subjectum,
 obedientem, & non tantum servi, sed &
 peccatoris forma indurum: Ideò Apосто-
 lus ait, eum, qui Patri suo in omnibus erat
 æqualis, dum Homo factus est, in nihilum
 redactum esse. *Exinanivit semetipsum. Si*
Exemplum Dei in nihilum consumpti va-
 ni-

Martius.

*Pete tibi sig-
 num à Do-
 mino Deo tuo
 sive in pro-
 fundum in-
 ferni, sive
 excelsum su-
 pra. Isa. 7.*

*Philip. 2.
 v. 7.*

Martius. nitati nostræ efficaciter mederi non potest, an non ea penitus insanabilis est?

III. Nihil melius demonstrat, quid sit gloria Dei, quantum ejus pretium, quantum ad eam promovendam agere, quantum pati nos deceat; quàm videre Hominem-Deum, ut eam repararet, ad nihilum redactum. Mundorum millio, Creaturis Angelorum præcipuò perfectioribus plenus gloriæ Dei immolatus tam potenter in illius cognitionem me non adduceret, quàm ubi video Deum humana carne indutum, Hominem-Deum immolatum, ad nihilum depressum, ut eam instauraret. Si Dei ad nihilum depressiones gloriæ divinæ pretium concipere me docent, tunc eadem gloria tam profunda Dei ipsius demissione reparata, satis superque ostendit, quanti pretij, quantæ virtutis sint, depressiones & despicientiæ. Ah! si hoc probè perpendissem, horreremne tantopere humilitatem Christianam? accideretne vel minima mei depressio mihi tam molesta? inveniremne tantum difficultatis in modico honoris puncto divinæ gloriæ consecrando, postquam Homo-Deus ad sui usque abjectionem ej se immolavit.

*Statue deinceps, Exemplo Christi omnem gloriam tuam in tui despicientia ponere; cum hoc
sic*

fit medium aptissimum ad gloriam Dei reparandam, tuamque procurandam, si Christo similem reddideris. Martius.

Semetipsum exinanivit formam servi accipiens. Propter quod & Deus exaltavit illum. Philipp. c. 2. v. 79.

Intolerandæ superbæ est, ut, ubi exinanivit se Majestas, vermiculus inflatur. Bern. 1. de Orat.

DIES XXVII.

De Contemptu Mundi.

I.

UT Mundum contemnamus, sufficit eum nôsse. Magni eum æstimamus, quia eum non cognoscimus. Mundus Christum contemnit, & odio ab eo diffidet: an nos, qui Christiani sumus, post hac nobis honori ducere possumus, quòd Mundi simus amici? Christus nihil adeò cum verbis, tum Exemplis prædicat, ut Mundi corrupti contemptum, nihil magis nobis commendat, quàm ut ei placere non cupiamus. Attendite, inquit, ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis. Te faciente eleemosynam, nesciat sinistra tua, quid faciat dextera tua. Cùm or-

ra-